

Στὸ ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη μοσχοβολαίει τὸ λιβάνι τοῦ Καρκαβίτσα, μυρίζει μπαρούτι.

Τὸ ἔργο τοῦ Καρκαβίτσα μιλάει καθαρά. Δὲ σήκωσε στὰ χέρια του ἑξαπτέρυγα, σεβόταν ὅμως τὴ θρησκεία. Τὴν ἠθελε ὡς μέσον. Σκοπὸς ἡ Πατρίδα. Ἦθελε τὸν Σταυρό, μὰ στὸ κοντάρι τῆς γαλανόλευκης ἕνα στολιδάκι.

Καὶ καθὼς ὁ Παπα-Μαλένκος, ὁ ἀντάρτης στὰ Λευκὰ Ὅρη κατὰ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας στὴν Κρήτη, ποὺ τὸν ἀπαθανάτισε ὁ Κονδυλάκης νὰ κηρύττει τὸν πόλεμο — «δὲν εἶν' καλύτερο αὐτὸ ποὺ κάνω, παρά νὰ λειτουργῶ;» — ἔτσι καὶ τοῦ Καρκαβίτσα, στὸν «Κρυφὸ καημὸ», ὁ Παπα-Δημήτρης ἀποφαίνεται, πὼς «ὄσους περισσότερους (Τούρκους) σκοτώνεις, τόσα κρίματα συχωριῶνται».

Ἔτσι, ὡς εἶναι συχωρεμένο καὶ τοῦ Καρκαβίτσα τὸ τυχὸν κρίμα. Ἄν ἀμάρτησε, ἀπὸ τὴ μεγάλη λατρεία στὴν Πατρίδα τὴν ἑλληνικὴ ἀμάρτησε..

Ι Σ Κ Ι Ο Ι

ΛΕΥΤΕΡΗ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθε μέρα ποὺ φεύγει πιὸ κοντά μου
σέ φέρνει κι' ἄς μοῦ σβεῖ τις λεπτομέρειες
τοῦ σχήματός σου καὶ τις ἀποχρώσεις
τῆς φωνῆς σου

γιατί μὲ χρώματα καινούργια
καὶ μὲ καινούργιους τόνους πλημμυρίζει
τὸ φωτεινὸ περίγραμμά σου ποὺ ξεφτίζει
ἀνελέητος ὁ χρόνος

Τὸ περίγραμμά σου
ὄλο κι' ὄνειρου γίνεται γραμμὴ
κι' ἡ φαντασία
πιὸ λεύτερη μπορεῖ νὰ τὸ δαμάζει
σάμπως κῆπος
ποὺ σβηθοῦνται τ' ἄνθια του καὶ πιά μπορεῖς μονάχος
μὲ χρώματα καὶ μουσικὲς νέες νὰ γεμίσεις

Τώρα πιά ξέρω πὼς μπορεῖ καὶ νάταν ἔτσι
καθὼς ἡ μνήμη ἀνιστορεῖ
μπορεῖ ὅμως κιόλας

πιότερο δίκιο νᾶχει ἡ φαντασία ποὺ κάθε μέρα
μὲς στὰ χαλάσματα τῆς μνήμης τρυφερές
ἀπλώνει ρίζες κι' ἀπὸ κεῖνα θρέφει
καινούργια παρουσία κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο

φωτεινὴ
πλήρωση ἡ μυστικὴ προετοιμασία καινούργιας

Ἄκόμα καὶ τοῦ ὀνόματός σου οἱ φθόγγοι
κουράστηκαν νὰ πάλλονται καὶ νὰ γεμίζουν
τὴ σιωπὴ μὲ τὴ γνώριμή τους λέξη
τώρα ἡ σιωπὴ κλωνάρια πιά ἔχει ἀπλώσει
ἀπάνω ἀπ' τ' ὄνομά σου

ποὺ σέ βύθος ὕπνου
ἔχει δοθεῖ καὶ πάνω του βαθὺς ἴσκιος
κι' ἐγὼ φοβοῦμαι

στὸ ξύπνημα καὶ στὴ φωνὴ νὰ τ' ἀνεβάσω
μήπως προσφέροντάς το τὸ πονέσω.

ΠΗΛΙΟΡΕΙΤΙΣΣΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

Α Γ Α Π Η

ΜΑΡΙΑΣ Ε. ΚΑΒΟΥΚΗ

Ποιὰ μοῖρα
ὀδήγησε τὰ βήματά σου
στὸ στενορόμι τῆς ἄχαρης ζωῆς μου
καὶ ὅλα μὲ μιᾶς ἀστράψαν ἀπὸ φῶς;
Μαλλιά καὶ βλέμμα κι ἀγκαλιὰ
φωτολουστῆκαν.

*

Κι ἦταν ὁ ἐρχομὸς σου
— ὅσο κι ἂν ἄργησες —
ἀστροπελέκι
βαρὺ,
ποῦκαψε τὴν ὡς τώρα ὑπαρξή μου,
καὶ μὲς στὴν τέφρα,
τὴ νοτισμένη μὲ τὸ δάκρυ
τῆς προσμονῆς μου,
ἀπὸ τὸ φύτρο μιᾶς ἀργόβλαστης ἐλπίδας,
πασχαλινὴ ἀναστήθηκα
γιὰ νὰ σοῦ μοιάσω,
καλὲ μου.

*

Κι εἶν' ἡ ἀγάπη μας
σμίξιμο
σφιχτὸ κι ἀνέγγιχτο·
λιμάνι
ἀπάνεμο κι ἀνταριασμένο.

*

Σὰ βροχοστάλα ζωοπάροχη
ἔπεσες πάνω μου
κι ἀνθοβόλησα γιὰ σένα,
δειλά μυραίνοντάς σε.

*

Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα σου,
τὸ γέλιο σου,
τὸ ρεμβασμὸ σου,
νιώθω νὰ μεγαλώνω,
ἀντίμαχη στὶς χιμαίρες,
καὶ ν' ἀνεβαίνω
πάνω ἀπ' τὰ ταπεινά,
καὶ νὰ διαβαίνω
ἀπ' τ' ἄρρωστα πιὸ πέρα,
στὴν Ἀνθρωπιά κατάκορφα,
καταμεσίς στὸ Χρέος.

*

Γιατί μὲ τίλιξε σφιχτά,
γιατί μὲ πότισε βαθιά,
γιατί ἀπίθωσε τὸν κόσμον ὅλο
στὴν παλάμη μου
ἢ Ἀγάπη σου.

